

Conte

Sinceritat en excés

per Xavi Bosch

Decididament avui no ha estat el meu dia. I això que fins a migdia tot m'havia anat consecutivament bé. M'havia adormit poc més d'una hora tot i que el despertador no havia parat de sonar. L'aigua de la dutxa sortia adés bullint i adés glaçada sense que jo hi pogués posar cap remei. D'esma m'he preparat l'esmorzar: un entrepà de no sé quin pernil comprat no sé pas on. Quan he anat a embolicar-me'l m'he adonat que tot el pa era florit i ho he llençat, tot plegat. -Malaguanyat pernil, a les ecombraries! El tren que m'havia de dur a Bellaterra un altre dia més se m'ha escapat per pèls. He esperat el següent. Quan ha arribat anava ple, de gom a gom. No he pogut asseure'm. He baixat del vagó empès per una multitud tan marejada com jo pel tuf asfixiant de dins el ferrocarril. He anat de dret cap a classe i, oh, sorpresa! no hi havia ningú. Un company que passava prop de l'aula m'ha fet saber que tornàvem a estar de vaga -fet absolutament rutinari a Ciències de la Informació-. Con us deia, doncs, fins aquí un dia absolutament normal.

Els mals de cap han començat a migdia. Era el sant de la tieta i hem anat tota la família a dinar plegats a casa seva. Tot dinant, el meu cosí ha explicat una història d'un seu company de curs. Havent escoltat la narració tots hem coincidit en afirmar que allò que havia fet el seu company era de boig, de salvatge i d'incivilitat. Talment digne de tenir goteres al terrat. El meu cosí, que el coneix prou bé, l'ha acabat de definir dient que és un xicot tan estrany, tan estrany que es passa tot el dia escoltant Wagner. M'ha deixat destrossat: jo em passo el dia escoltant Wagner. El pitjor del cas és que ningú de la família no s'ha queixat de la frase del meu cosí. I qui calla, atorga. És a dir, que tots estan d'acord que escoltar Wagner és de boigs! Jo, fins avui, tenia el complex de ser una mica rar, però aquesta tarda he vist el meu defecte macro-augmentat. Tota la vesprada ha estat com una obsessió: jo, marginat social per escoltar Wagner; jo, candidat com a rar de l'any; jo, centre d'estudis mèdics sobre la meva estranya conducta; jo... Aquests pensaments m'han donat, també, una alegria: jo, inútil per al servei militar per escoltar músiques indegudes.

Desanimat i avergonyit dels meus gustos he anat a la cita. Havia quedat per anar a sopar amb dos amics d'escola; l'un feia mesos que no el veia, l'altre el veig cada dia. He arribat l'últim. Xerra que xerraràs, a la conversa ha sortit la noia que fins fa poc sortia amb mí -i que m'ha deixat, suposo, perquè sóc excessivament rar-. Jo no tenia ganes de parlar-ne. Ho ha fet l'amic que veig dia rera dia, que també la coneix prou bé. Mentre en recitava el seguit de perfeccions jo ni me l'escoltava -prou que me les conec les seves virtuts-, però quan ha dit que la meva "ex" tenia un defecte molt i molt gran he posat les orelles en disposició per no deixar-me escapar res. I prou que no m'ha passat res per alt. Ho he sentit tot, i massa que ho he sentit! Ha dit que el defecte de la meva noia era el de ser molt més intel·ligent que jo.

Només calia això! Prou desmoralitzat que estava, m'han acabat de destremar del tot. Durant tota la sobretaula no he sentit altra cosa. Pel meu cap només passaven imatges d'ella: rient-se de mi perquè ella multiplicava i dividia mes ràpid que no jo; ella burlant-se de mi perquè em guanyava en memòria fotogràfica; ella pegant-me perquè em trobava rar de tan escoltar Wagner; ella obligant-me a anar a fer la mili tot i havent estat declarat inútil; ella insultant-me justament per ésser un inútil...!

He arribat a casa desfet. M'he posat un pijama que em ve tres talles curt, i amb ganes d'estirar-me però sense voler dormir, m'he ajagut sobre els llençols. He agafat una revista per distreure'm de les meves frustracions obsessives però no ho he aconseguit. He estat llegint una entrevista feta a un corresponsal molt famós de televisió. Quan se li pregunta quina és la virtut que més aprecia en els amics, el brètol del corresponsal respon que és la sinceritat.

* * *

M'he fet el propòsit d'estudiar molt a partir de demà per tal d'arribar a ser famós. Tant famós que també em facin entrevistes on se'm preguntin coses tan trascendents com quina és la qualitat que més valoro en els meus amics. La resposta la tinc molt ben pensada. I, em sembla que no cal pas que us la digui: no s'assemblarà en res a la del corresponsal.

FINQUES CARNER

Agent de la Propietat Immobiliària

San Antoni M.^o Claret, 18

Tels. 725 47 66 - 725 49 76

SABADELL